

Notă

Unele referințe peiorative la texte anterioare de acest gen pe care le veți găsi în paginile ce urmează au fost incluse doar din motive pur melodramatice. Autorul ar regreta dacă s-ar întâmpla ca vreun cititor să-l creadă atât de stupid încât să aprecieze fanteziile domnului H.G. Wells ori prea ingrat ca să recunoască ce le datorează acestora.

C.S.L.

Abia se oprise ploaia, că drumețul își puse harta în buzunar, își așeză rucsacul mai comod pe umerii obosiți și, de la adăpostul coroanei stufoase a unui castan, ieși în mijlocul drumului. Lumina galben strident a asfințitului străbătea printr-o spărtură din norii de la apus, dar drept în fața lui, dincolo de coline, cerul avea culoarea cenușie a unei plăci de ardezie. Apa picura de pe fiecare copac și fir de iarbă, iar șoseaua strălucea asemenea unui râu. Bărbatul nu pierdu nicio clipă să admire peisajul, ci se așternu deîndată la drum cu pasul hotărât al unui călător exersat, care tocmai și-a dat seama că va fi nevoit să meargă mai mult decât crezuse inițial. Și într-adevăr exact așa stăteau lucrurile în cazul lui. Dacă ar fi ales să privească în urmă, ceea ce însă n-avea de gând, ar fi văzut turla de la Much Nadderby, iar imaginea ei i-ar fi putut smulge o sudalmă la adresa aceluia hotel prăpădit și neospitalier care, deși în mod evident gol, îi refuzase un pat. Așezământul își schimbase proprietarul în timpul scurs de la ultima lui vizită prin aceste ținuturi. Locul bătrânului cumsecade la care se așteptase fusese luat de o persoană pe care barmanița o numea „doamna”; iar doamna părea să fie o hangiță britanică din acea categorie bine cunoscută ce-și privea toți clienții ca pe niște bătăi de cap. Singura lui șansă o reprezenta acum orașelul Sterk, aflat de cealaltă parte a colinelor, la vreo zece kilometri buni de mers. Harta arăta că în

Sterk ar exista un han. Drumetul avea prea multă experiență ca să-și pună mare nădejde în indicația respectivă, dar în zonă nu părea să existe nimic altceva.

Mergea destul de repede și cu o anume încăpățănare, fără să privească în jur, ca un om care încearcă să-și treacă vremea mai ușor cufundându-se în gânduri interesante. Era înalt, dar puțin adus de umeri, în vârstă de treizeci și cinci-patruzeci de ani, îmbrăcat cu genul de haine ponosite ce trădează un intelectual aflat în vacanță. Putea fi luat cu ușurință drept un doctor sau un director de școală, deși n-avea nici aerul unui om de lume precum cel dintâi, nici falsa veselie greu de definit a celui din urmă. De fapt, era filolog și profesor la un colegiu din Cambridge. Se numea Ransom.

Când plecase din Nadderby, sperase c-ar fi putut înnopta la vreun fermier prietenos, înainte de a bate tot drumul până la Sterk, dar ținutul de partea aceasta a dealurilor părea aproape nelocuit. Era un peisaj dezolant, lipsit de farmec, dedicat mai ales cultivării verzei și napilor, cu tufișuri sărace și copaci rari. Nu atrăgea vizitatori, ca zona mai bogată din sud de Nadderby, iar dealurile îl separau de regiunea industrială de după Sterk. Pe măsură ce se lăsa seara și ciripitul păsărilor înceta, liniștea devenea și mai adâncă decât este de obicei în mediul rural englezesc. Zgomotul produs pe macadam de propriii săi pași devenea enervant.

Mergea astfel de vreo trei kilometri, când desluși o lumină undeva în față. Se apropiase de dealuri și aproape că se lăsase întunericul, așa că mai trăgea nădejde să găsească vreo fermă locuită pe măsură ce se îndrepta spre sursa de lumină, care se dovedea a fi o căsuță urâtă din cărămidă, construită în veacul al XIX-lea. O femeie țâșni prin ușa deschisă chiar în clipa în care el se apropia și aproape că se ciocni de el.

— Iertați-mă, domnule, i se adresează ea. Am crezut că e Harry al meu.

Ransom o întrebă dacă nu există vreun loc, mai aproape decât Sterk, unde ar fi putut găsi un pat peste noapte.

— Nu, domnule, spuse femeia. Mai aproape decât Sterk nu există nimic. Mai curând aș zice că ați putea găsi ceva la Nadderby.

Vorbea cu glas umil și totuși irascibil, ca și cum mintea i-ar fi stat în altă parte. Ransom îi explică femeii că încercase deja la Nadderby.

— Atunci nu știu ce să vă spun, domnule, răspunse ea. Până la Sterk nu mai e nicio casă, nu de felul pe care-l doriți. Nu-i decât Conacul, unde lucrează Harry al meu, de unde am crezut că veniți dumneavoastră, domnule, și de asta am ieșit când v-am auzit venind, am crezut că e el. Ar fi trebuit să fie acasă de mult, la ora asta.

— Conacul, repetă Ransom. Ce este? O fermă? Oare nu m-ar putea găzdui?

— Oh, nu, domnule. De când a murit domnișoara Alice, acolo nu mai stă nimeni, cu excepția Profesorului și a domnului din Londra. În niciun caz ei nu v-ar putea găzdui, domnule. Nici nu mai țin servitori, cu excepția lui Harry al meu, care are grijă de cazan, iar el nu locuiește în casa aia.

— Cum se numește profesorul ăsta? întrebă Ransom cu o umbră de speranță.

— Nu știu, domnule, rosti femeia. Pe celălalt domn îl cheamă Devine și Harry spune că și el e profesor. Harry nu știe multe despre asta, domnule, e un om simplu, de asta nu-mi place când vine acasă așa târziu. Mi-au promis să-l trimită totdeauna acasă la șase. Oricum, până la ora asta și-a făcut treaba pe toată ziua.

Vocea monotonă și gama limitată a vocabularului femeii nu-i permiteau să exprime prea multă emoție, dar Ransom

era destul de aproape de ea ca să-și dea seama că tremură și este gata să plângă. Se gândi că s-ar cuveni să-i facă o vizită misteriosului profesor și să-i ceară să-l trimită pe băiat acasă; iar, o clipă mai târziu, socoti că, odată aflat în casă – printre oameni cu aceeași profesie ca a lui –, ar fi putut accepta în chip foarte rezonabil oferta unei ospitalități de o noapte. Indiferent de felul cum ajunsese la concluzia aceea, își dădu seama că imaginea mentală în care el bătea la ușa Conacului dobândise soliditatea deplină a unui lucru deja stabilit. Îi zise femeii ce intenționa să facă.

— Vă mulțumesc mult, domnule, negreșit, răspunse ea. Și vă mai rog, dacă se poate, să fiți atât de amabil încât să-l vedeți ieșit pe Harry pe poartă și pornit la drum înainte să plecați, pricepeți ce vreau să spun, domnule. Îi e foarte frică de Profesor și n-ar îndrăzni să plece, domnule, dacă nu l-ar trimite acasă ei înșiși.

Ransom o liniști pe femeie cât putu mai bine și-și luă rămas-bun de la ea, după ce află că avea să găsească Conacul pe partea stângă peste vreo cinci minute. Înțepenisise de când nu se mai mișcase, așa că se deplasa încet și dureros de-a lungul drumului.

Pe partea stângă nu se vedea nicio lumină – nimic altceva decât câmpurile netede și o masă întunecată pe care-o luă drept o pădurice. I se păru că au trecut mai mult de cinci minute până să ajungă la ea, dar înțelese că se înșelase. Un gard viu o despărțea de șosea și în gard era o poartă albă; în timp ce studia poarta, își dădu seama că arborii ce se înălțau în fața sa nu făceau parte dintr-o pădurice, ci formau doar o perdea prin care se zărea cerul. Era sigur că asta trebuia să fie poarta Conacului și că respectivii copaci înconjurau o casă și o grădină. Încercă poarta și descoperi că era încuiată. Rămase o clipă nehotărât, descurajat de tăcere și de întunericul ce se lăsase. Obosit cum era, prima sa pornire

fu să-și continue călătoria spre Sterk, dar se angajase în fața femeii să rezolve o treabă nu tocmai plăcută. Știa că, dacă s-ar fi străduit mai tare, și-ar fi putut croi drum prin gardul viu, totuși nu voia. Ar fi arătat ca un nerod, dând buzna peste un pensionar excentric retras la țară – genul de ins care-și ține poarta încuiată – cu o poveste prostească despre o mamă isterică cu ochii în lacrimi fiindcă băiatul ei idiot fusese ținut o jumătate de oră peste programul de lucru! Îi era însă perfect limpede că trebuia să intre și, de vreme ce nu se putea strecura prin desiș cu rucsacul în spate, îl scoase și-l azvârli peste poartă. Abia când făcu asta i se păru că până atunci nu fusese cu totul hotărât – dar acum trebuia să intre în grădină fie și numai pentru a-și recupera rucsacul. Deveni iritat pe femeie și pe sine însuși, totuși se lăsă în patru labe și-ncepu să-și facă loc prin gardul viu.

Operațiunea se dovedi mai anevoioasă decât se așteptase. Îi trebuiră câteva minute până când reuși să iasă de cealaltă parte a desișului, în întunecimea umedă, ușor zgâriat de țepi și de urzici. Porni pe băjbăite să găsească drumul spre poartă, își luă rucsacul și apoi, pentru prima dată, se întoarse să vadă unde se afla. Pe alee era ceva mai multă lumină decât fusese sub copaci și n-avu nicio dificultate în a desluși o casă mare de piatră, de care-l despărțea o peluză neîngrijită și părăginită. Puțin în fața lui, aleea se bifurca în două – cărarea din dreapta ajungea pe ocolite la intrarea principală, pe când cea din stânga ducea înainte, fără îndoială către acareturile din spatele casei. Observă că în această a doua potecă erau săpate fâgașe adânci – acum pline de apă –, urme ale trecerii unor roți grele. Cealaltă cărare, pe care pornise pentru a se apropia de casă, era acoperită de mușchi. Casa însăși nu prezenta nicio geană de lumină: unele ferestre erau acoperite cu obloane, altele se iveau vederii lipsite de jaluzele ori draperii, dar toate erau lipsite de viață și neprimitoare.

Singurul semn de locuire era un vălătuc de fum ce se ridica din spate și a cărui grosime părea să sugereze coșul unei fabrici ori cel puțin al unei spălătorii, mai curând decât cel al bucătăriei. În mod limpede, Conacul era ultimul loc din lume unde un străin putea fi invitat să-și petreacă noaptea. Ransom, care deja pierduse prea mult timp explorându-l, ar fi preferat fără îndoială să plece, dacă n-ar fi fost legat de nefericita promisiune pe care i-o făcuse femeii.

Urcă așadar cele trei trepte ce duceau la veranda largă, sună clopoțelul și așteptă. După o vreme sună din nou și se așează pe băncuța de lemn lipită de o latură a verandei. Rămase acolo suficient încât, deși noaptea era caldă și înstelată, sudoarea să înceapă să i se usuce pe față și umerii să-i tremure de frig. Obosise și poate că doar asta îl împiedică să se ridice și să sune a treia oară. Asta și tăcerea mângâietoare a grădinii, frumusețea cerului de vară și, din când în când, țipătul ocazional al unei bufnițe, undeva în apropiere, care părea să accentueze liniștea adâncă din jur. Aproape că ațipise, când ceva îl trezi brusc. Auzea un zgomot caracteristic unei încheștări, aducând vag cu cel făcut de o grămadă la rugby. Se ridică. Larma se auzea clar acum. Oameni încălțați cu ghete se luptau între ei sau jucau un joc. Și strigau. Nu reușea să distingă cuvintele, dar auzea interjecții monosilabice scoase de bărbați furioși și cu răsuflarea întretăiată. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit acum Ransom era o aventură, însă era aproape convins că se cuvenea să cerceteze chestiunea, când se auzi un strigăt mult mai puternic și deslușit:

— Lăsați-mă! Dați-mi drumul! Apoi, o clipă mai târziu: Nu intru acolo! Vreau acasă!

Lepădându-și rucsacul, Ransom coborî în fugă treptele verandei și alergă în spatele casei, cât de repede îi îngăduiau oboseala și durerea de picioare. Făgașele și băltoacele de pe

cărarea plină de noroi îl duseră spre o curte împrejmuită de un număr neobișnuit de mare de acareturi. Întrezări un coș înalt, o ușă joasă prin care se vedea lumina roșie a unui foc și o formă uriașă, rotundă, profilată pe cerul înstelat, care i se păru a fi cupola unui mic observator astronomic. Apoi toate acestea îi dispărură din minte, înlocuite de siluetele a trei bărbați care se luptau între ei atât de aproape, încât fu nevoit să sară în lateral. Ransom își dădu seama din prima clipă că figura din mijloc, pe care ceilalți doi păreau s-o țină cu forța în ciuda zbaterii sale, era Harry, fiul femeii. Intenționă să strige la ei „Ce-i faceți băiatului?“, dar singurele cuvinte pe care le putu scoate, cu glas deloc impunător, fură:

— Hei! Ia ascultați...!

Cei trei combatanți se despărțiră dintr-odată, băiatul smiorcăindu-se.

— Pot să-ntreb, izbucni cel mai solid și mai înalt dintre bărbați, cine naiba ești și ce cauți aici?

Vocea sa avea toate calitățile care-i lipseau din păcate lui Ransom.

— Călătoresc, zise Ransom, și i-am promis unei biete femeii...

— La naiba cu biata femeie! făcu bărbatul. Cum ai intrat?

— Prin gardul viu, spuse Ransom, care începea să simtă cum enervarea îi venea în ajutor. Nu știu ce-i faceți acestui băiat, dar...

— Ar trebui să ținem un câine aici, i se adresă tipul robust tovarășului său, ignorându-l pe Ransom.

— Vrei să zici c-am fi avut și acum un câine aici, dacă n-ai fi insistat să-l folosim pe Tartar la un experiment, replică bărbatul care nu vorbise până atunci.

Era aproape la fel de înalt precum celălalt, dar suplu și aparent mai tânăr decât el, iar glasul lui i se păru vag familiar lui Ransom, care o luă de la capăt:

— Uite ce este, nu știu ce-i faceți băiatului, dar e trecut bine de sfârșitul programului de lucru și este vremea să-l trimiteți acasă. N-am nici cea mai mică dorință să mă amestec în treburile voastre private, dar...

— Cine ești dumneata? îl întrerupse zbierând insul solid.

— Mă numesc Ransom, dacă la asta te referi. Și...

— Pe Jupiter, interveni insul suplu, nu cumva acel Ransom care a fost la Wedenshaw?

— Ba da, am urmat cursurile la Wedenshaw, răspunse Ransom.

— Mi s-a părut mie că te recunosc de când ai deschis gura, spuse insul suplu. Eu sunt Devine. Nu-ți amintești de mine?

— Bineînțeles. Sigur că-mi amintesc! zise Ransom, apoi cei doi își dădură mâna cu acel gen de cordialitate prefăcută ce se obișnuiește cu ocazia unor astfel de întâlniri.

De fapt, Devine îi fusese mai antipatic lui Ransom în perioada școlii decât oricare alt coleg de care-și putea aminti.

— Ce emoționant, nu-i așa? făcu Devine. Până și aici, în pustietățile de la Sterk și Nadderby. Acum e momentul când ni se pune un nod în gât și ne amintim de slujbele de duminică seara din capela colegiului. L-ai cunoscut pe Weston?

Arată spre tovarășul său masiv cu voce sonoră.

— *Acel Weston*, adăugă el, marele fizician. La micul dejun îl mănâncă pe Einstein pe pâine și bea o cană de sânge de-al lui Schrödinger. Weston, dă-mi voie să ți-l prezint pe vechiul meu coleg de școală Ransom. Doctorul Elwin Ransom. *Acel Ransom*, înțelegi? Marele filolog. Îl mănâncă pe Jespersen pe pâine și bea o cană de...

— Habar n-am despre ce vorbești, îl întrerupse Weston, care încă-l ținea de guler pe nefericitul Harry. Și dacă te aștepti să spun că-mi face plăcere să văd pe cineva care tocmai a pătruns prin efracție în grădina mea, vei fi

dezamăgit. Puțin îmi pasă la ce școală a fost, sau prin ce soi de înșelăciuni neștiințifice stoarce în prezent bani ce ar trebui să meargă spre cercetare. Vreau doar să știu ce caută aici, după care să dispară.

— Nu fi dobitoc, Weston! se răsti Devine. Apariția lui aici e încântător de bine-venită. Ransom, nu te simți deranjat de manierele lui Weston. Sub o aparență exterioară mai aspră se ascunde o inimă generoasă. Ar trebui să intri, să bem ceva și să mănânci cu noi – ce zici?

— E foarte amabil din partea ta, spuse Ransom, dar băiatul...

Devine îl trase deoparte.

— E cam tont, zise el pe un ton scăzut. De obicei munește ca un cal, dar uneori are accese. Încercăm doar să-l spălăm și să-l facem să tacă o oră-două până-și revine la normal. Nu-l putem lăsa să meargă acasă în starea în care se află. E un simplu gest de omenie. Dacă vrei, îl poți duce chiar tu acasă, acum, după care să te întorci și să dormi aici.

Ransom era uluit. Întregul episod degaja un aer suspect și neplăcut, care-l încredința că dăduse peste ceva de natura unei infracțiuni, în vreme ce, pe de altă parte, nutrea convingerea profundă, irațională, a epocii și a clasei din care făcea parte că așa ceva nu se putea petrece unor oameni obișnuiți, decât poate în cazul unor opere de ficțiune, și că nu puteau în niciun caz fi asociate cu profesori și vechi colegi de liceu. Dar chiar și dacă ei l-ar fi maltratată pe băiat, Ransom nu prea vedea ce-ar fi putut face ca să-l scoată cu forța din mâinile lor.

În timp ce se gândea la toate astea, Devine îi vorbea lui Weston pe un ton scăzut, dar nu mai scăzut decât era de așteptat din partea cuiva care discută aranjamente de ospitalitate în prezența unui oaspete. Convorbirea se încheie cu un mormăit de aprobare din partea lui Weston. Ransom, la

ale cărui probleme se adăuga acum și stânjeneală cauzată de deranj, vru să intervină, dar Weston se adresează acum băiatului.

— Ai trecut prin destule pentru seara asta, Harry, îi spuse el. Într-o țară guvernată cum trebuie, aș ști ce să fac cu tine. Acum ține-ți gura și nu te mai smiorcăi. Nu-i nevoie să mai mergi la baie dacă nu vrei...

— Nu-i vorba de baie, hohoti nătărăul, știți că nu-i asta. Dar nu mai vreau să intru acolo, în chestia *sia*!

— Se referă la laborator, interveni Devine. A intrat acolo și, printr-un accident, a rămas închis înăuntru câteva ore. S-a cam speriat, bietul de el, înțelegi? Se întoarse spre băiat. Ascultă, Harry. Acest gentleman de treabă te va duce acasă de îndată ce se va odihni puțin. Dacă vii cu mine și stai cu mine în vestibul, o să-ți dau ceva ce-ți place.

Imită apoi zgomotul făcut de un dop scos dintr-o sticlă și Ransom își aminti că acela era unul dintre giumbușlucurile lui Devine în vremea școlii. Harry izbucni într-un râs copilăresc.

— Adu-l înăuntru, spuse Weston, întorcându-se și dispărând în casă.

Ransom ezită să-l urmeze, dar Devine îl asigură că Weston se va bucura de prezența lui. Era o minciună evidentă, totuși dorința lui Ransom de a se odihni și de a bea ceva îi copleși repede scrupulele sociale. Precedat de Devine și de Harry, intră în casă și, un moment mai târziu, se așeză într-un fotoliu, așteptând întoarcerea lui Devine, care plecase după băuturi.